

Arrest

nr. 245 478 van 7 december 2020
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat H. CHATCHATRIAN
Langestraat 46/1
8000 BRUGGE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Somalische nationaliteit te zijn, op 31 maart 2020 heeft ingediend tegen de beslissing van de adjunct-commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 26 februari 2020.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 6 mei 2020 met referentnummer X.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 8 september 2020 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 oktober 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. VAN CAMP.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KIWAKANA *loco* advocaat H. CHATCHATRIAN, en van attaché I. SNEYERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekster, die volgens haar verklaringen op 29 september 2017 België is binnengekomen in het bezit van een vrijgeleide met een visum type D, diende op 25 februari 2019 een verzoek om internationale bescherming in. Op 17 januari 2018 beviel verzoekster in België van een dochter, Z.A.

1.2. Op 26 februari 2020 nam de adjunct-commissaris-generaal de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.
Deze beslissing, die verzoekster bij aangetekende brief van 26 februari 2020 ter kennis werd gebracht, is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

*“Asielaanvraag: 25/02/2019
Overdracht CGVS: 29/07/2019*

Uw persoonlijk onderhoud met een medewerker van het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (verder CGVS) in het kader van uw verzoek om internationale bescherming vond plaats op 1 december 2019 van 09.05 uur tot 12.20 uur op de zetel van het CGVS. Tijdens het persoonlijk onderhoud werd u bijgestaan door een tolk die het Somali machtig is.

A. Feitenrelaas

U verklaart de Somalische nationaliteit te bezitten en te behoren tot de Ajuran-clan (< Hawiye). U werd op 1 december 2000 geboren te Mogadishu en verhuisde een drietal maanden later naar Las Anod (LA) in Somaliland, waar u bleef tot uw vertrek naar België op 24 juni 2016. U werd, samen met uw twee halfzussen, opgevoed door uw moeder. Uw moeder is tewerkgesteld in de gezondheidszorgsector en behoort tot de Dhulbahante-clan, dominant in LA. U ging naar school tot de achtste graad en volgde nadien een praktijkgerichte cursus in het stedelijk openbaar ziekenhuis (General Hospital). Tot slot verklaart u nooit persoonlijke problemen te hebben ondervonden in Somaliland.

Uw vader (C.A.I., O.V. nr. (...) – C.G. nr. (...)) was intussen woonachtig in België als erkend vluchteling. In 2016 verzocht hij zowel u als uw jongere halfbroer (M.A.A., O.V. nr. (...) – C.G. nr. (...)) naar België te komen in het kader van een procedure van familiehereniging. Op 24 juni 2016 nam u vanuit Hargeisa (Somaliland) een vlucht naar Mogadishu (Somalië). Hiervoor gebruikte u een Somalisch paspoort, aangevraagd op 9 mei 2016. In Mogadishu logeerde u één maand bij verre familie alvorens per auto naar Nairobi (Kenia) te vertrekken. Deze reisweg, die u ondernam met Mohamed en een smokkelaar, verliep zonder noemenswaardige incidenten. Ruim een jaar verbleef u in Nairobi teneinde de documenten voor de familiehereniging te bekomen. In deze periode was een ex-vrouw van uw vader, genaamd A., verantwoordelijk voor de opvang van uw halfbroer en uzelf. Op 5 februari 2017 huwde u, zonder medeweten van uw familie, met een Somaliër woonachtig in Nairobi (...)). U werd zwanger van hem.

Op 28 augustus 2017 reisde u per vliegtuig via Dubai naar Brussel (België). U arriveerde op Belgisch grondgebied op 29 augustus 2017. Sinds die datum verblijft u bij uw vader in Kuurne. Op 17 januari 2018 beviel u van een dochter, Z.A. (O.V. nr. (...) – C.G. nr. (...)). U diende voor uzelf en uw dochter een verzoek om internationale bescherming in bij de Belgische autoriteiten op 25 februari 2019.

Om uw verzoek te staven legt u volgende documenten neer: (1) een kopie van uw geboorteakte afgeleverd in Mogadishu op 15 mei 2005, (2) een kopie van uw geboorteverklaring afgeleverd door de Somalische ambassade in Brussel op 15 januari 2018, (3) een elektronisch uittreksel van het register van de burgerlijke stand op naam van uzelf en uw dochter, afgeleverd door de Stad Kortrijk op 24 januari 2019, (4) een origineel Laissez-Passer inclusief een visum voor toegang tot het Belgisch grondgebied (geldigheidsduur 16.08.2017-14.11.2017) afgeleverd door de Belgische ambassade in Nairobi op 16 augustus 2017, (5) een origineel Somalisch paspoort afgeleverd in Garowe op 9 mei 2016, (6) een medisch attest dat het ontbreken van genitale verminking bij uw dochter bevestigt, afgeleverd in Kortrijk op 30 december 2019, en (7) een medisch attest dat uw genitale verminking bevestigt, afgeleverd in Kortrijk op 30 december 2019.

B. Motivering

Na een grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat uit uw verklaringen en uit de inhoud van de door u neergelegde documenten niet blijkt dat u uw land van herkomst heeft verlaten uit een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève van juli 1951 of uit een reëel risico op ernstige schade zoals vastgelegd in de definitie van subsidiaire bescherming.

U stelde tijdens uw persoonlijk onderhoud voor het CGVS immers expliciet dat u geen persoonlijke problemen hebt ervaren in uw land van herkomst. Wanneer de vraag werd herhaald, bleef u bij uw verklaring (notities persoonlijk onderhoud (NPO), p. 15). Uw motieven om Somalië te verlaten, baseren zich niet op een vrees van vervolging, maar kunnen gekaderd worden binnen een gezinsherenigingsprocedure. U bevestigde zelf meermaals dat u op verzoek en initiatief van uw vader naar België bent gekomen: "Op een gegeven moment zei mijn vader dat ik naar hem moest komen (...)" (NPO, p. 5), "(...) mijn vader heeft me hierheen gebracht" (NPO, p. 15). Uw vader was duidelijk verantwoordelijk voor zowel de organisatie als de bekostiging van uw reis naar België (NPO, p. 14-15, 23-25).

Tijdens het persoonlijk onderhoud werd ingegaan op twee vreesen die u bij Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) aanhaalde, namelijk vrouwelijke genitale verminking en de afpersing van uw moeder.

U vertelde dat sinds uw aankomst in België, uw moeder in Las Anod tot tweemaal toe werd afgeperst door drugsverslaafde buurmannen die beweren dat haar huis eigenlijk hun eigendom is (NPO, p. 15-18). Vooreerst betreft dit een incident van louter gemeenrechtelijke aard en heeft het als dusdanig geen betrekking op de criteria van het Verdrag van Genève. Uit uw verklaring kan niet blijken dat uw moeder gevisieerd werd omwille van haar ras, nationaliteit, religie, politieke overtuiging of om haar behoren tot een welbepaalde sociale groep, noch dat zij om één dezer redenen uitgesloten is van bescherming door de autoriteiten van haar land van herkomst. Bovendien vormt u, als verzoeker om internationale bescherming, niet het doelwit van de afpersing. Er dient te worden benadrukt dat de persoonlijke en gegronde vrees voor vervolging determinerend is om als vluchteling te worden erkend. Bijgevolg volstaat een verwijzing naar uw moeders problemen niet om aanspraak te kunnen maken op het verkrijgen van internationale bescherming. De vrees voor vervolging dient in concreto te worden aangetoond. U blijft hier, gelet op het feit dat u nooit persoonlijke problemen hebt gehad in uw land van herkomst, in gebreke.

De tweede vrees die u inroept is vrouwelijke genitale verminking (VGV) van uw dochter.

In verband met uw minderjarige dochter Z.A., die van Somali etnie is en waarvan u verklaart dat ze geboren is op 17 januari 2018 in Kortrijk (België), hebt u, wat haar betreft, een vrees voor vrouwelijke genitale verminking in geval van terugkeer naar Somalië aangehaald. Rekening houdend met het algemeen hoge VGV-prevalentiepercentage bij meisjes van de Somali etnie, het over het algemeen ontbreken van bescherming, het feit dat u zelf vrouwelijke genitale verminking ondergaan hebt, en het beginsel van het hoger belang van het kind zoals bepaald in artikel 51/7 §4 van de Vreemdelingenwet, besloten haar de hoedanigheid van vluchteling toe te kennen, omdat er, wat haar betreft, een risico op vrouwelijke genitale verminking bestaat.

Ten informatieve titel vestig ik uw aandacht op het feit dat België vrouwelijke genitale verminking streng veroordeelt. Deze praktijk maakt het voorwerp uit van een specifieke strafbaarstelling in het Belgisch recht op basis van de volgende wetsbepalingen:

Artikel 409 van het Strafwetboek:

"§1. Hij die eender welke vorm van verminking van de genitaliën van een persoon van het vrouwelijk geslacht uitvoert, vergemakkelijkt of bevordert, met of zonder haar toestemming, wordt gestraft met gevangenisstraf van drie jaar tot vijf jaar. De poging wordt gestraft met gevangenisstraf van acht dagen tot een jaar.

§2. Indien de verminking uitgevoerd wordt op een minderjarige of met een winstoogmerk, is de straf opsluiting van vijf jaar tot zeven jaar.

§ 3. Indien de verminking een ongeneeslijk lijkende ziekte of een blijvende arbeidsongeschiktheid heeft veroorzaakt, is de straf opsluiting van vijf jaar tot tien jaar.

§ 4. Wanneer de verminking zonder het oogmerk om te doden, toch de dood ten gevolge heeft, is de straf opsluiting van tien jaar tot vijftien jaar.

§ 5. Is de in §1 bedoelde verminking op een minderjarige of een persoon die uit hoofde van zijn lichaams- of geestestoestand niet bij machte is om in zijn onderhoud te voorzien, uitgevoerd door zijn vader, moeder of andere bloedverwanten in de opgaande lijn, of door enige andere persoon die gezag heeft over de

minderjarige of de onbekwame, of door een persoon die hen onder zijn bewaring heeft, of door een persoon die occasioneel of gewoonlijk samenwoont met het slachtoffer, dan wordt het minimum van de bij de §1 tot 4 bepaalde straffen verdubbeld in geval van gevangenisstraf en met twee jaar verhoogd in geval van opsluiting."

Artikel 10ter, 2° van het Wetboek van Strafvordering:

"Eenieder kan in België vervolgd worden wanneer hij zich buiten het grondgebied van het Rijk schuldig maakt aan: ... 2° een van de misdrijven bepaald in de artikelen 371/1 tot 377 en 409, van hetzelfde Wetboek, indien het feit werd gepleegd op een minderjarige.

" Artikel 422 bis van het Strafwetboek, dat het niet-verlenen van bijstand aan een persoon in gevaar strafbaar stelt en betrekking heeft op elke persoon die het gevaar voor een jong meisje dat wordt bedreigd met genitale verminking, niet zou melden, bepaalt het volgende: "Met gevangenisstraf van acht dagen tot een jaar en met geldboete [...] wordt gestraft hij die verzuimt hulp te verlenen of te verschaffen aan iemand die in groot gevaar verkeert, hetzij hij zelf diens toestand heeft vastgesteld, hetzij die toestand hem is beschreven door degenen die zijn hulp inroepen. [...] De straf bedoeld in het eerste lid wordt op twee jaar gebracht indien de persoon die in groot gevaar verkeert, minderjarig is."

De Commissaris-generaal dient u ervan op de hoogte te brengen dat het krachtens artikel 29 van het Wetboek van Strafvordering zijn plicht is om, bij de uitoefening van zijn functie, bij de Procureur des Koninkz elke inbreuk op artikel 409 en 422 bis van het Strafwetboek aan te geven.

Ter staving van uw verzoek legt u medische documenten neer die bevestigen dat u VGV hebt ondergaan en uw dochter niet.

Wat uw eigen genitale verminking betreft, wordt dit element niet in vraag gesteld. Deze beslissing is echter niet gebaseerd op de genitale verminking die u hebt ondergaan. Op geen enkel moment roept u uw eigen ervaring met VGV in als motief voor het verzoeken van internationale bescherming. Wanneer er wordt gevraagd naar de problemen die u hebt ervaren ten gevolge van VGV, verwijst u naar last met uw maandstonden die intussen geminderd is (NPO, p. 19). U hebt zowel in Somalië als in België een normaal sociaal en beroepsleven geleid, aangezien u verklaart scholing te hebben genoten en medische praktijkopleidingen te hebben gevolgd. In België gaat u dagelijks naar de taallessen (NPO, p. 5). Bijgevolg kan het CGVS besluiten dat u geen tastbare persoonlijke elementen aanhaalt waaruit blijkt dat er, wat u betreft, een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 bestaat.

Wat de afwezigheid van vrouwelijke genitale verminking bij uw dochter betreft, werd dit document in aanmerking genomen door het CGVS bij de erkenning van de vluchtelingenstatus aan Z.A.. Dit document versterkt namelijk de overtuiging van het Commissariaat-generaal dat uw dochter moet worden beschermd.

Naast de toekenning van een vluchtelingenstatus, kan een asielzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in haar regio van herkomst. Het CGVS benadrukt in dit verband dat artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet slechts beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door haar aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de Vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

Uit uw verklaringen blijkt dat u afkomstig bent uit Las Anod. U hebt daar immers vrijwel uw ganse leven gewoond, vanaf de leeftijd van drie maanden tot uw vertrek naar België in juni 2016 (NPO, p. 4-5). In die periode ging u naar school t.e.m. de achtste klas, maar moest u wegens financiële redenen uw opleiding stopzetten. Vervolgens liep u stage in het General Hospital, een openbaar ziekenhuis, waar uw moeder ook was tewerkgesteld (NPO, p. 5, 12). Wanneer uw documenten worden bevroegd, bevestigt u nog dat u een Somalilands paspoort zou kunnen krijgen. U stelt dat "mensen die in Somaliland wonen, [dat] mogen aanvragen", maar dat de meesten dat nalaten daar "[je] met een Somalilands paspoort nergens naartoe kan [...]" omdat het land niet erkend is" (NPO, p. 25). Voornoemde elementen tonen aan dat u wel degelijk een burger bent van Somaliland. De regio is eveneens de herkomst- en woonplaats van uw halfzussen, moeder en grootouders (NPO, p. 6, 9). De verankering van uw familie in LA blijkt uit hun clanaffiliatie. Zo

behoort uw moeder tot de dominante clanfamilie van de Dhulbahante (NPO, p. 9, 10). U bent in staat de clanlijn van uw moeder te schetsen, maar weet nagenoeg niets af van uw vaders, en dus uw eigen, clan. Dit is echter niet verwonderlijk aangezien u bent opgevoed door uw moeder in LA en minder contact had met uw vader die woonachtig was in Mogadishu (NPO, p. 4-6). Wanneer bevraagd, kan u evenmin veel vertellen over de Somalische hoofdstad (NPO, 15). Toen u, op doorreis naar België, een maand in Mogadishu verbleef, was de regio duidelijk nieuw en onbekend voor u. U viel ziek bij uw aankomst in de stad en wijt dit aan de andere weersomstandigheden: "het weer en water, alles was anders" (NPO, p. 14). Verder herhaalt u meermaals kennis over Mogadishu te ontbreken daar u "nieuw was" (NPO, p. 14-15). Tot slot geeft u bij de afsluiting van het interview aan nooit eerder bij uw vader te hebben gewoond (NPO, p. 25). Het cumuleren van deze elementen leidt duidelijk tot de conclusie dat u afkomstig bent uit Las Anod en geen reële link kunt aantonen met zowel Mogadishu als het geheel van Zuid- en Centraal-Somalië.

In casu dient dus de veiligheidssituatie in de betwiste gebieden beoordeeld te worden. Uit een grondige analyse van de actuele veiligheidssituatie in Somaliland en Puntland (zie de COI Focus, "Somalië: Veiligheidssituatie in Somaliland en Puntland" van 5 juni 2019, beschikbaar op <https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coifocussomalieveligheidsituatieinsomalilandpuntland20190605.pdf> en <https://www.cgvs.be/nl>) blijkt dat verschillende bronnen stellen dat de zelfverklaarde republiek Somaliland en de federale lidstaat Puntland een relatieve vrede en stabiliteit kennen. Zowel Somaliland als Puntland hebben niet de volledige controle over hun territorium. In de betwiste gebieden, met name de regio's Sool, Sanaag, en het district Buuhoodle, komt het hierdoor soms tot een grensconflict tussen de Somalilandse veiligheidsdiensten en deze van Puntland. De veiligheidssituatie in Puntland, Somaliland en de betwiste gebieden wordt voornamelijk beïnvloed door het geweld tussen de Somalilandse en Puntlandse strijdkrachten in de betwiste gebieden, met name in en rond de stad Tukaraq (district Las Anod, regio Sool). De activiteiten van de terreurgroepen Al-Shabaab (AS) en de Islamitische Staat van Irak de Levant in Somalië (ISS) in Puntland hebben een invloed op de stabiliteit van deze federale lidstaat. In de noordelijke regio van Somalië doet zich ook geweld voor door de veiligheidsdiensten, de verschillende clanmilities en onbekende gewapende groeperingen. Als gevolg van dit geweld vallen er soms burgerslachtoffers, soms doelgericht en soms als omstaander, en slaan burgers op de vlucht. Er zijn drie hoofdtypen van geweld in Somaliland, Puntland en de betwiste gebieden: grondoffensieven, aanslagen met explosieven en moorden door middel van vuurwapens. Aanslagen met explosieven worden voornamelijk opgeëist door AS. Schietpartijen en gerichte moorden (met behulp van vuurwapens) zijn toe te schrijven aan clanmilities, veiligheidsdiensten, onbekende gewapende groepen, ISS of aan AS.

Wat de betwiste gebieden betreft, leiden de spanningen tussen Somaliland en Puntland in de regio Sool tot gewapende incidenten. Begin 2018 veroverde Somaliland de stad Tukaraq op Puntland. Ondanks lokale en internationale bemiddelingspogingen zijn er regelmatig opflakkingen van geweld in de loop van 2018. De gevechten verminderen tussen juli 2018 en eind 2018. Tijdens de eerste vier maanden van 2019 worden geen grensincidenten gemeld. Daarnaast hebben er gevechten tussen clans en subclans plaats en dit vooral voor toegang tot water en land.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat het leven of de persoon van burgers in Somaliland, Puntland en de betwiste gebieden actueel niet ernstig bedreigd wordt als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers uit de betwiste gebieden aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980.

Aldus rijst de vraag of u persoonlijke omstandigheden kan inroepen die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in Las Anod in uw hoofde dermate verhogen dat er moet worden aangenomen dat u bij een terugkeer naar uw regio van herkomst een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of persoon. U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Las Anod. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Volledigheidshalve dient te worden aangestipt dat u reeds achttien maanden op Belgisch grondgebied verbleef alvorens een verzoek om internationale bescherming in te dienen. Van een persoon die dergelijke bescherming inroept, mag redelijkerwijs worden verwacht dat zij zich, indien zij nood heeft aan daadwerkelijke bescherming, bij aankomst of zo snel mogelijk daarna wendt tot de asielinstanties van

het onthaalland. De vaststelling dat u na uw aankomst in België anderhalf jaar wachtte alvorens zich vluchteling te verklaren, toont aan dat u internationale bescherming niet dringend noodzakelijk achtte en ondermijnt finaal de ernst van de door u ingeroepen vrees.

Betreffende de door u neergelegde kopie van uw geboorteakte afgeleverd in Mogadishu op 15 mei 2005, het door u neergelegde Somalisch paspoort afgeleverd in Garowe op 9 mei 2016 en de door u neergelegde kopie van uw geboorteverklaring afgeleverd door de Somalische ambassade in Brussel op 15 januari 2018 dient te worden gewezen op de beperkte bewijswaarde van Somalische documenten. Bronnen die de uitgifte van Somalische documenten beschrijven, wijzen op het ontbreken van een formele burgerlijke stand in Somalië en op de afwezigheid van archieven en dus van referentiemateriaal voor het opstellen van (identiteits)documenten. Bijgevolg moeten zowel autoriteiten binnen als buiten Somalië zich voor het uitreiken van documenten baseren op de verklaringen van de aanvragers. Bovendien is corruptie wijdverspreid in Somalië en kunnen tal van Somalische (identiteits)documenten, waaronder paspoorten, geboorteaktes,... , zeer gemakkelijk op niet-reguliere wijze, via corruptie en/of vervalsers, verkregen worden. Bijgevolg is de bewijswaarde van Somalische documenten bijzonder relatief en volstaan de door u neergelegde documenten op zich niet om voorgaande beslissing om te buigen.

Wat betreft het door u neergelegde elektronisch uittreksel van het register van de burgerlijke stand op naam van uzelf en uw dochter, afgeleverd door de Stad Kortrijk op 24 januari 2019 en het door u neergelegde origineel Laissez-Passer inclusief een visum voor toegang tot het Belgisch grondgebied (geldigheidsduur 16.08.2017-14.11.2017) afgeleverd door de Belgische ambassade in Nairobi op 16 augustus 2017 kan slechts gezegd worden dat deze documenten geen afbreuk doen aan bovenstaande vaststellingen.

Het feit dat uw vader C.A.I. (O.V. nr. (...) – C.G. nr. (...)) op 7 maart 2014 de vluchtelingenstatus verkreeg en uw minderjarige halfbroer M.A.A. (O.V. nr. (...) – C.G. nr. (...)) op 22 mei 2019 erkend werd als vluchteling kan bovenstaande vaststellingen niet wijzigen. Elk verzoek om internationale bescherming dient immers op zijn eigen merites te worden beoordeeld.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de staatssecretaris voor asiel en migratie op het feit dat Mevrouw A.A.A. de ouder is van een minderjarig kind aan wie de vluchtelingenstatus werd erkend."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1.1. Verzoekster voert in haar verzoekschrift een schending aan van de volgende bepalingen:

"Schending van artikelen 48/3, 48/4 van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, B.S. 31 december 1980.

Schending van artikel 23 van de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011

Schending van artikel 2, j° van de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011

Schending van het redelijkheidsbeginsel, algemeen beginsel van behoorlijk bestuur.

Schending van de materiële motiveringsplicht, algemeen beginsel van behoorlijk bestuur.

Schending van het adagium «patere legem quam ipse fecisti»".

Verzoekster voert aan dat zij een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend omdat haar problemen nog steeds actueel zijn en zij niet kan terugkeren naar Somalië. Zij meent dat dit niet betwist wordt door de commissaris-generaal, gezien haar vader en halfbroer als vluchtelingen werden erkend. Verzoekster begrijpt dan ook niet waarom zij niet in aanmerking komt voor internationale bescherming in de zin van het Vluchtelingenverdrag.

Bovendien benadrukt zij dat haar dochter, Z.A. als vluchteling werd erkend en citeert de beslissing tot erkenning van de vluchtelingenstatus in haar hoofde. Zij voert aan dat zij zich in een "onmogelijke situatie" bevindt. Enerzijds kan zij niet terugkeren naar Somalië vanwege de status van haar dochter, anderzijds kan zij geen gezinshereniging aanvragen. Verzoekster citeert immers uit artikel 10, § 1, 7°, van de

Vreemdelingenwet en stelt dat *in casu* haar dochter België niet is binnengekomen als niet-begeleide minderjarige vreemdeling, zodat zij zich hier niet op kan beroepen.

Verzoekster citeert uit informatie van het Kruispunt Migratie (verzoekschrift, stuk 3) waaruit blijkt dat de commissaris-generaal een beleidswijziging heeft doorgevoerd wat de erkenning van ouders betreft die een verzoek om internationale bescherming indienen in naam van hun dochters die vrouwelijke genitale verminking (VGV) vrezen. Verzoekster meent dat, aangezien de commissaris-generaal expliciet toegeeft dat het om een beleidswijziging gaat, zij er op het moment van het indienen van haar verzoek om internationale bescherming op 25 februari 2019 *"nog steeds rechtmatig op [kon] vertrouwen dat het CGVS haar eigen publiek gecommuniceerde regels zou neleven (Patere legem quam ipse fecisti)."* Zij wijst er verder op dat haar verzoek om internationale bescherming ontvankelijk werd verklaard, wat er volgens haar op duidt dat de commissaris-generaal aanvankelijk van oordeel was dat haar verzoek nieuwe elementen bevatte die de kans aanzienlijk groter maakte dat verzoekster in aanmerking komt voor de erkenning als vluchteling of de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Zij stelt dan ook: *"Nu plots meent de verwerende partij dat dit niet langer het geval is. De vraag is waarom... Bovendien is het retroactief wijzigen van een beleidslijn in strijd met het beginsel Patere legem quam ipse fecisti."*

Verzoekster voert aan dat zij in eigen naam en in naam van haar dochter een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend en dat zij tijdens het persoonlijk onderhoud herhaaldelijk duidelijk aangaf te vrezen voor de besnijdenis van haar dochter. Verzoekster meent dat de commissaris-generaal *"op flagrante wijze"* de materiële motiveringsplicht schendt door geen rekening te houden met de vluchtelingenstatus van haar dochter. Dit vormt nochtans een van de hoofdredenen waarom verzoekster een volgend verzoek om internationale bescherming indiende. Zij benadrukt nog dat de commissaris-generaal erkende dat er in hoofde van haar dochter een ernstig risico op VGV bestaat en haar erkende als vluchteling.

Waar de commissaris-generaal meent dat er *in casu* *"specifieke elementen"* voorhanden zouden zijn die het zouden rechtvaardigen om de dossiers van verzoekster en haar dochter apart te behandelen en de dochter te erkennen als vluchteling doch verzoeksters verzoek om internationale bescherming af te wijzen, betoogt verzoekster dat, indien de commissaris-generaal meent dat er een nood is aan internationale bescherming in hoofde van haar dochter, er tevens conform het *"beginsel van familiale eenheid"* een nood aan bescherming bestaat in hoofde van verzoekster.

Bovendien wijst verzoekster erop dat haar dochter erkend is als vluchteling en onmogelijk kan *"terugkeren"*. Zij wijst erop dat zij de moeder en wettelijke vertegenwoordiger is van het kind en verantwoordelijk is voor diens opvang, opvoeding en opleiding. Zij betoogt dan ook dat de commissaris-generaal, die haar verzoek om internationale bescherming apart van haar dochter behandelde en aan de ene internationale bescherming gaf en de andere simpelweg *"aan haar lot over [laat]"*, klaarblijkelijk het hoger belang van het kind uit het oog verliest. De commissaris-generaal betwist immers niet dat verzoekster de moeder is van een erkende vluchteling, noch dat zij een gezin vormen.

Verzoekster stelt dat er *"in het verleden reeds een gelijkaardige discussie plaats[vond], waarna het CGVS besliste tevens de ouders mee te erkennen"*. Zij verwijst hierbij naar rechtspraak van de Raad van State en de Raad. *In casu* meent zij dat kan worden gesteld dat zij *"refugié sur place"* is sinds de geboorte van haar dochter. Zij meent dat moeilijk kan worden gesteld dat de vrees van haar dochter niet de vrees is als moeder. Bovendien voert zij aan dat de commissaris-generaal van het statuut van haar dochter een *"lege doos"* dreigt te maken als zij geen *"afgeleid statuut"* krijgt. Er kan immers moeilijk van haar worden verwacht dat zij haar dochter in België bescherming biedt als zij hier niet mag zijn.

Verzoekster wijst op het principe van *"familiale eenheid"* en haalt artikel 23 van de Richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 aan. Zij wijst erop dat het gezin nog niet bestond voor aankomst in België, daar verzoekster pas in België bevallen is van haar dochter, doch dat zij op heden een gezin vormen. Aldus dient rekening te worden gehouden met deze familiale eenheid. Zij betoogt dat de huidige beslissing haar verplicht voor eeuwig gescheiden te worden van haar kind, wat eveneens een flagrante schending inhoudt van de rechten en het hoger belang van het kind. De commissaris-generaal ontnemt verzoekster immers elke mogelijkheid om voor haar kind te zorgen. Verzoekster herhaalt dat zij als onderdeel van het kerngezin wel degelijk in aanmerking komt voor bescherming omwille van de familiale eenheid. Zij verwijst naar artikel 2, j°, van de Richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 en meent dat er *"wel degelijk sprake [is] van een Europeesrechtelijke implementatie van de bescherming van gezinseenheid ten voordele van de ascendenten van minderjarige vluchtelingen"*, hoewel zij stelt dat het niet duidelijk is of dit een afgeleid

vluchtelingenstatuut dient in te houden. Verzoekster verwijst hierbij naar het arrest “Ahmedbekova” van het Europese Hof van Justitie van 4 oktober 2018. Zij besluit hieruit dat *“Het is de lidstaten volgens het Hof aldus toegestaan om de vluchtelingenstatus toegekend aan een gezinslid uit te breiden tot de andere gezinsleden, mits zij niet onder de uitsluitingsgronden vallen en hun situatie, wegens de behoefte om het gezin in stand te houden, een verband vertoont met de logica van de internationale bescherming.”*

Verzoekster voert nog aan dat de bestreden beslissing de vluchtelingenstatus van de dochter dreigt te ondermijnen, gezien deze ervoor zorgt dat zij haar dochter geen menswaardige opvoeding kan geven omdat zij in België niet kan werken noch toegang zal hebben tot enige bijstand. Daarnaast wordt er volgens verzoekster tevens aan voorbijgegaan dat de bestreden beslissing impliceert dat haar dochter zal opgroeien zonder moeder en dat *“nochtans moet de Richtlijn conform het hoger belang van het kind worden gelezen - considerans 18 van de Richtlijn”*. Zij acht de bestreden beslissing tevens in strijd met het Kinderrechtenverdrag en verwijzen naar informatie van UNHCR met betrekking tot de *“eenheid van gezin”*. Zij benadrukt dat gezinshereniging is uitgesloten voor verzoekster, gezien dit niet mogelijk is tussen een ouder en een begeleide minderjarige, zoals *in casu*.

Verzoekster besluit dat, indien de commissaris-generaal VGV dermate *“belangrijk”* vindt dat voor de dochter een nood aan internationale bescherming kan worden afgeleid, het *“onbegrijpelijk”* is dat zij de vluchtelingenstatus nadien ondermijnt door de moeder niet als *“réfugié sur place”* te beschouwen. Het hoger belang van het kind verantwoordt *in casu* immers ook een statuut voor de moeder, aldus verzoekster.

2.1.2. Ter ondersteuning van het beroep voegt verzoekster het artikel *“Beleid CGVS als RvV een kind erkent als vluchteling en de ouders niet”* van Kruispunt M-I en Vluchtelingenwerk Vlaanderen van 25 september 2014 (stuk 3) toe aan het verzoekschrift.

2.2. De Raad onderzoekt het verzoek om internationale bescherming bij voorrang in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet (artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet).

Het arrest moet gemotiveerd zijn en geeft aan waarom verzoekster al dan niet beantwoordt aan de criteria van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, waarbij de Raad duidelijk en ondubbelzinnig de redenen uiteenzet die hem ertoe brengen die beslissing te nemen.

2.3. Verzoekster slaagt er niet in haar nood aan internationale bescherming aannemelijk te maken.

Verzoekster voert in haar verzoekschrift aan dat haar problemen nog steeds actueel zijn en dat zij niet kan terugkeren naar Somalië, doch de Raad stelt, in navolging van de bestreden beslissing, vast dat verzoekster tijdens het persoonlijk onderhoud expliciet verklaarde dat zij geen persoonlijke problemen had in haar land van herkomst (Notities van het persoonlijk onderhoud, stuk 9, p. 15) en naar België is gekomen in het kader van een gezinshereniging met haar vader, op diens verzoek en initiatief (*Ibid.*, p. 5 en 15). Dit ondergraaft reeds verzoeksters nood aan internationale bescherming.

In zoverre verzoekster met de verwijzing naar haar problemen doelt op de problemen van haar moeder, die na verzoeksters vertrek uit Somalië tot tweemaal toe werd afgeperst door drugsverslaafde burens in Las Anod (CGVS-vragenlijst, stuk 17, p. 2), merkt de Raad op dat de bestreden beslissing op pertinente en correcte wijze oordeelde dat dit problemen van gemeenrechtelijke aard betreffen, nu niet wordt aangetoond dat verzoeksters moeder gevisieerd wordt om één van de vijf redenen vermeld in het Vluchtelingenverdrag of om één van deze redenen geen beroep kan doen op de bescherming van de nationale autoriteiten. Bovendien merkt de Raad op dat verzoekster geen bewijzen neerlegt ter staving van deze feiten. De Raad wijst er verder op dat verzoekster tegenstrijdige verklaringen heeft afgelegd over deze feiten, gezien zij bij aanvang van de procedure verklaarde dat *“Mijn moeder woonde bv. in Las Anod en er waren mensen die haar geld vroegen en verdreven hebben uit haar huis. Mijn vader betaalt nu elke maand 180 euro om haar daar te laten blijven. Zij krijgen maandelijks dat geld”* (CGVS-vragenlijst, stuk 17, p. 2), terwijl zij tijdens het persoonlijk onderhoud dan weer verklaarde dat haar vader slechts eenmaal 200 dollar aan de afpersers had betaald in juni 2018 en dat daarna werd afgesproken dat verzoeksters vader om de zes maanden zou betalen (Notities van het persoonlijk onderhoud, stuk 9, p. 16). Dergelijke tegenstrijdigheden doen dan ook afbreuk aan de geloofwaardigheid van verzoeksters verklaringen over de problemen van haar moeder. Hoe dan ook stelt de Raad vast dat verzoekster niet aannemelijk maakt dat zij bij een terugkeer naar Las Anod zelf persoonlijk een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico loopt op ernstige schade omwille van deze problemen. De ingeroepen feiten

dateren immers van na verzoeksters vertrek uit Las Anod (*Ibid.*, p 16), zodat zij zelf nooit persoonlijk het slachtoffer werd van deze vervolgingsfeiten. Bovendien blijkt uit de verklaringen van verzoekster dat de familieleden van haar moeder, die in het huis van verzoeksters moeder wonen, geen problemen hebben gekend (*Ibid.*, p. 17). Verzoekster verklaarde verder dat haar moeder geviseerd werd omdat haar dochter zich in het buitenland bevindt, doch uit haar verklaringen kan niet blijken dat zij zelf ooit persoonlijke bedreigingen heeft ontvangen van de afpersers van haar moeder. Verder stelt de Raad vast dat verzoekster pas op 25 februari 2019 een verzoek om internationale bescherming indiende, terwijl haar moeder blijkens haar verklaringen al minstens sinds juni 2018 geviseerd werd, hetgeen de ernst van deze problemen ondermijnt. Verzoekster beperkt zich aldus tot een louter aanhalen van een hypothetische vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade, doch dit volstaat niet om te besluiten dat deze vrees of dit risico reëel is. Verzoekster moet haar vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade immers *in concreto* aannemelijk maken, doch zij blijft hier, gelet op hetgeen voorafgaat, in gebreke.

Waar verzoekster nog een attest neerlegt waaruit blijkt dat zij een vrouwelijke genitale verminking (VGV) heeft ondergaan (Documenten voorgelegd door de asielzoeker, stuk 14, nr. 7), wijst de Raad erop dat uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster noch bij aanvang van de procedure noch tijdens het persoonlijke onderhoud noch thans in haar verzoekschrift enige vrees voor vervolging omwille van haar eigen VGV in haar land van herkomst heeft aangebracht. De medische problemen die verzoekster hierdoor ondervindt ressorteren niet onder het toepassingsgebied van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Indien verzoekster dergelijke vrees koesterde, mocht van haar weldegelijk verwacht worden dit te vermelden. Van een verzoekster om internationale bescherming mag immers redelijkerwijze verwacht worden dat zij de instanties belast met het onderzoek naar het verzoek om internationale bescherming, van meet af aan in vertrouwen neemt door een waarheidsgetrouw relaas uiteen te zetten. Verzoekster heeft de verplichting om haar volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over haar verzoek om internationale bescherming en het is aan haar om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen zodat de instanties kunnen beslissen over dit verzoek. Aan het feit dat verzoekster zich wendt tot de autoriteiten in België teneinde er een status van internationale bescherming te bekomen is voorts inherent het vertrouwen verbonden in de autoriteiten waaraan zij de bescherming vraagt. Verder geschiedt de behandeling en het onderzoek van een verzoek om internationale bescherming in vertrouwen. Verzoekster maakt op generlei wijze aannemelijk dat of onder welke omstandigheden zij bij een terugkeer naar haar land van herkomst opnieuw het slachtoffer zou worden van VGV. Evenmin duidt zij concreet aan wie er daarbij druk op haar zou (kunnen) leggen. Derhalve zijn er *in casu* goede redenen voorhanden in de zin van artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet om aan te nemen dat verzoekster bij een terugkeer naar haar land van herkomst niet opnieuw het slachtoffer zou worden van VGV.

Waar verzoekster in haar verzoekschrift er nog op wijst dat haar vader en haar halfbroer als vluchteling werden erkend in België, en zij aldus niet begrijpt waarom haar geen internationale bescherming werd toegekend, wijst de Raad erop dat ieder verzoek om internationale bescherming afzonderlijk en op individuele wijze onderzocht wordt, rekening houdend met de concrete situatie in het land van herkomst en de individuele elementen zoals aangebracht door de verzoekster. Hierbij dient te worden vastgesteld dat uit verzoeksters verklaringen blijkt dat zij tijdens haar verblijf in Somalië nooit bij haar vader en haar halfbroer, die in Mogadishu woonden, heeft verbleven (Notities van het persoonlijk onderhoud, stuk 9, p. 4-6) en dat zij gedurende de procedure nooit enige vrees voor vervolging omwille van de problemen van haar vader of halfbroer heeft geponeerd. Aldus kan op basis van de gegevens in het administratief dossier in onderhavig verzoek om internationale bescherming niet worden besloten tot een persoonlijke, gegronde vrees voor vervolging in hoofde van verzoekster omwille van de problemen van haar vader en halfbroer.

De door verzoekster neergelegde geboorteakte, geboorteverklaring, uittreksel van de burgerlijke stand, laissez-passer en paspoort (Documenten voorgelegd door de asielzoeker, stuk 14, nrs. 1-5) bevatten louter verzoeksters persoonsgegevens die niet worden betwist, doch geen afbreuk doen aan voormelde analyse.

Daarnaast voert verzoekster aan dat zij niet kan terugkeren naar Somalië uit vrees voor de besnijdenis van haar dochter. Verzoekster wijst er in haar verzoekschrift op dat geen rekening werd gehouden met het feit dat haar dochter Z.A. door de commissaris-generaal als vluchteling werd erkend.

Overweging 18 van de Richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in

aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (Herschikking) luidt als volgt:

“Het “belang van het kind” dient bij de uitvoering van deze richtlijn een van de hoofdoverwegingen van de lidstaten te zijn, overeenkomstig het Verdrag van de Verenigde Naties inzake de rechten van het kind van 1989. Bij de beoordeling van het belang van het kind dienen de lidstaten met name terdege rekening te houden met het beginsel van eenheid van gezin, het welzijn en de sociale ontwikkeling van de minderjarige, overwegingen van veiligheid en de opvattingen van de minderjarige, in overeenstemming met zijn leeftijd en maturiteit”.

De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal inderdaad een afzonderlijke beslissing nam in hoofde van verzoekster en haar dochter Z.A. en de hoedanigheid van vluchteling Z.A. werd erkend. De commissaris-generaal gaf in de bestreden beslissing aan dat: *“In verband met uw minderjarige dochter Z.A., die van Somali etnie is en waarvan u verklaart dat ze geboren is op 17 januari 2018 in Kortrijk (België), hebt u, wat haar betreft, een vrees voor vrouwelijke genitale verminking in geval van terugkeer naar Somalië aangehaald. Rekening houdend met het algemeen hoge VGV-prevalentiepercentage bij meisjes van de Somali etnie, het over het algemeen ontbreken van bescherming, het feit dat u zelf vrouwelijke genitale verminking ondergaan hebt, en het beginsel van het hoger belang van het kind zoals bepaald in artikel 51/7 §4 van de Vreemdelingenwet, besloten haar de hoedanigheid van vluchteling toe te kennen, omdat er, wat haar betreft, een risico op vrouwelijke genitale verminking bestaat.”*

De Raad wijst er in dit verband op dat waar artikel 23 van de Richtlijn 2011/95/EU stelt dat de lidstaten ervoor zorgen dat het gezin in stand kan gehouden worden, deze richtlijn geenszins bepaalt dat de familieleden van een erkend vluchteling of van de persoon die subsidiaire bescherming heeft toegekend gekregen, eveneens recht hebben op deze beschermingsstatus enkel omdat zij familie zijn van de betrokken vluchteling of subsidiair beschermde. Artikel 23, tweede lid, voorziet duidelijk in een situatie waar gezinsleden *“van de persoon die internationale bescherming geniet die zelf niet in aanmerking komen voor dergelijke bescherming aanspraak kunnen maken op de in de artikelen 24 tot en met 35 genoemde voordelen, overeenkomstig de nationale procedures en voor zover verenigbaar met de persoonlijke juridische status van het gezinslid”*. Artikel 24 van dezelfde Richtlijn stelt dat de *“gezinsleden, die zelf niet in aanmerking komen voor deze status, zullen overeenkomstig de nationale procedures en voor zover verenigbaar met de persoonlijke juridische status van het gezinslid onder meer een verblijfstitel bekomen”*. Artikel 23, derde lid, van de Richtlijn 2011/95/EU voorziet dan weer de situatie waar het gezinslid van de persoon die internationale bescherming geniet dient te worden uitgesloten van internationale bescherming. En volgens artikel 23, vierde lid, van de Richtlijn 2011/95/EU kunnen *“de lidstaten de daarin bedoelde rechten weigeren, beperken of intrekken om redenen van nationale veiligheid of openbare orde”*. Dit is dan ook geheel in de lijn van artikel 4, eerste lid, van de Richtlijn 2011/95/EU dat het in de eerste plaats aan de verzoekster om internationale bescherming toekomt om de nodige relevante elementen te verschaffen om over te kunnen gaan tot een onderzoek van haar verzoek om internationale bescherming en de beoordeling van deze verzoeken om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele basis. Nergens kan worden vastgesteld dat een persoon die geen internationale bescherming nodig heeft, of dient uitgesloten te worden van internationale bescherming deze bescherming toch zou moeten worden toegekend als gezinslid van de persoon die internationale bescherming geniet.

Uit het door verzoekster geciteerde arrest *“Ahmedbekova”* blijkt eveneens dat artikel 23 van de Richtlijn 2011/95/EU de lidstaten niet verplicht om de gezinsleden van iemand die internationale bescherming geniet, dezelfde status te verlenen als deze persoon. Uit dit artikel vloeit immers voort dat de Richtlijn *“ertoe beperkt blijft de lidstaten te verplichten hun nationale recht zodanig vorm te geven dat gezinsleden in de zin van artikel 2, onder j), van deze richtlijn, van degene die een dergelijke status geniet, indien zij niet individueel de voorwaarden voor verkrijging van die status vervullen, aanspraak kunnen maken op bepaalde voordelen, waaronder met name de afgifte van een verblijfstitel, toegang tot werkgelegenheid of toegang tot onderwijs, die ertoe strekken het gezin in stand te houden.”*

Uit dit arrest blijkt verder nog dat elk verzoek om internationale bescherming individueel moet worden onderzocht, waarmee moet worden bepaald of, rekening gehouden met de persoonlijke situatie van de verzoeker, is voldaan aan de voorwaarden voor verlening van een status (HvJ 4 oktober 2018, *“N.R.K. Ahmedbekova en R.E.O. Ahmedbekov”*, overweging 48 e.v. en 68).

De vaststelling dat er in hoofde van verzoeksters dochter Z.A. werd beslist tot de erkenning van de vluchtelingenstatus doet niets af aan de appreciatie die hierboven gemaakt werd in het kader van verzoeksters verzoek om internationale bescherming, dat zij geen vrees voor vervolging of reëel risico op

het lijden van ernstige schade aannemelijk maakt, zelfs indien rekening wordt gehouden met de familieband met haar dochter.

Verzoekster kan zich aldus niet zonder meer steunen op de erkenning van de vluchtelingenstatus van haar dochter teneinde een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet dan wel een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet aannemelijk te maken. Zij kan dan ook niet worden gevolgd waar zij beoogt dat erkenning van de vluchtelingenstatus tot haar moet worden uitgebreid.

Verzoekster maakt evenmin aannemelijk dat zij een gegronde vrees voor vervolging heeft dan wel een reëel risico loopt op ernstige schade bij een terugkeer naar Somalië omwille van het feit dat zij niet wil dat haar dochter wordt besneden. Verzoekster verklaarde tijdens haar persoonlijk onderhoud dat haar familie in Las Anod zou willen dat haar dochter wordt besneden (Notities van het persoonlijk onderhoud, stuk 9, p. 20-21), doch zij maakt geen melding dat zij zou dreigen te worden vervolgd door haar familie bij een terugkeer naar Somalië omdat zij haar dochter niet wil laten besnijden. Indien verzoekster dergelijke vrees koesterde, mag van haar redelijkerwijze worden verwacht dit te vermelden.

De Raad meent dat de door verzoekster neergelegde documenten geen ander licht werpen op deze beoordeling. Het neergelegde uittreksel van de burgerlijke stand (Documenten voorgelegd door de aiselzoeker, stuk 14, nr. 3) bevat slechts persoonsgegevens van verzoeksters dochter, die niet worden betwist, doch geen afbreuk kunnen doen aan voormelde analyse. Het neergelegde medische attest in hoofde van verzoeksters dochter Z.A. (*Ibid.*, nr. 6) bewijst slechts dat Z.A. niet besneden is, hetgeen in onderhavige beslissing evenmin wordt betwist, doch evenwel geen afbreuk doet aan de bovenstaande vaststellingen met betrekking tot verzoeksters nood aan internationale bescherming.

Het doel van de procedure tot het bekomen van internationale bescherming is niet om het recht op eerbiediging van het gezin en gezinsleven te horen bevestigen doch wel om na te gaan of verzoekster internationale bescherming nodig heeft tegen mogelijke vervolgingen in het land van herkomst omwille van één van de in het Vluchtelingenverdrag vermelde gronden of ingevolge het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in geval van een terugkeer ernaartoe, *quod non in casu*, zoals blijkt uit wat voorafgaat.

Het is aan verzoekster om gebruik te maken van de geëigende procedures die mogelijk kunnen leiden tot een verblijfsrecht in België op basis van de gezinssituatie.

In zoverre verzoekster in haar verzoekschrift aanvoert dat voorgaande beoordeling van de Raad in strijd zou zijn met de rechtspraak van de Raad van State, wijst de Raad erop dat de Raad van State heeft geoordeeld dat *"Artikel 23.2 van richtlijn 2011/95 voorziet enkel de waarborg "dat gezinsleden van de persoon die internationale bescherming geniet die zelf niet in aanmerking komen voor dergelijke bescherming aanspraak kunnen maken op de in de artikelen 24 tot en met 35 genoemde voordelen, overeenkomstig de nationale procedures en voor zover verenigbaar met de persoonlijke juridische status van het gezinslid". Wat de verblijfstitels betreft, voorziet artikel 24.1, tweede lid, van richtlijn 2011/95 dat "onverminderd het bepaalde in artikel 23, lid 1, [...] de aan de gezinsleden van de personen met de vluchtelingenstatus af te geven verblijfstitel minder dan drie jaar geldig [...] en verlengbaar [kan] zijn". De voornoemde bepalingen voorzien dus net de mogelijkheid dat gezinsleden van de persoon die internationale bescherming geniet zelf deze beschermingsstatus niet krijgen doch dat hen overeenkomstig de nationale procedures een verblijfstitel wordt gegeven die minder dan drie jaar geldig kan zijn."* (RvS 30 oktober 2018, nr. 242 828).

Verzoekster kan overeenkomstig de nationale procedures een verblijfstitel bekomen in België op basis van de gezinssituatie. Verzoekster blijkt overigens over een A-kaart te beschikken.

Aan het voorgaande wordt geen afbreuk gedaan, zoals verzoekster aangeeft in het verzoekschrift, doordat te dezen geen gezinshereniging mogelijk zou zijn met toepassing van artikel 10, § 1, eerste lid, 7°, van de Vreemdelingenwet omdat verzoeksters kind in België geboren is en er steeds heeft verbleven (RvS 30 oktober 2018, nr. 242.828).

Een verwijzing naar rechtspraak van de Raad is niet dienstig bij gebrek aan precedentenwerking.

De kritiek op een zogenaamde beleidswijziging van de commissaris-generaal is niet relevant, gezien dit geen afbreuk doet aan voorgaande beoordeling van de Raad die is gemaakt op grond van alle feitelijke

en juridische gegevens van de zaak. Tot slot wenst de Raad te benadrukken dat een zogenaamde beleidslijn geen juridisch bindende kracht heeft.

In zoverre verzoekster nog aanvoert dat het hoger belang van het kind zal worden geschonden door de weigeringsbeslissing van de commissaris-generaal omdat zij hierdoor niet in staat zou zijn om haar dochter een menswaardige opvoeding te geven of dat haar dochter zal opgroeien zonder moeder, merkt de Raad op dat verzoekster hiermee geen nood aan internationale bescherming aantoonst. *In casu* werd geen beslissing genomen over verzoeksters dochter, noch een verwijderingsbeslissing door de minister of zijn gemachtigde, zodat het betoog op dit punt niet dienstig is.

Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat verzoekster een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.4. In zoverre verzoekster zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroept op haar asielmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen. Zij toont niet aan dat zij in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus op basis van artikel 48/4, § 2, a), of b), van de Vreemdelingenwet.

Wat de subsidiaire beschermingsstatus betreft, staat inzake de toepassing van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet niet ter betwisting dat er in Somalië een gewapend conflict is. De Raad stelt vast dat dit gewapend conflict zich niet over het hele land uitspreidt, maar zich afspeelt in bepaalde gebieden. Bij de beoordeling van de nood aan bescherming van een burger dient de focus aldus te worden gericht op de regio waar de verzoekster leeft (of de regio van bestemming) en op de beoordeling of deze persoon in deze regio of op de route daarheen een risico loopt in de zin van artikel 48/4, § 2, c).

In de bestreden beslissing wordt terecht gesteld als volgt:

“Naast de toekenning van een vluchtelingenstatus, kan een asielzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in haar regio van herkomst. Het CGVS benadrukt in dit verband dat artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet slechts beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door haar aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de Vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

Uit uw verklaringen blijkt dat u afkomstig bent uit Las Anod. U hebt daar immers vrijwel uw ganse leven gewoond, vanaf de leeftijd van drie maanden tot uw vertrek naar België in juni 2016 (NPO, p. 4-5). In die periode ging u naar school t.e.m. de achtste klas, maar moest u wegens financiële redenen uw opleiding stopzetten. Vervolgens liep u stage in het General Hospital, een openbaar ziekenhuis, waar uw moeder ook was tewerkgesteld (NPO, p. 5, 12). Wanneer uw documenten worden bevroegd, bevestigt u nog dat u een Somalilands paspoort zou kunnen krijgen. U stelt dat “mensen die in Somaliland wonen, [dat] mogen aanvragen”, maar dat de meesten dat nalaten daar “[je] met een Somalilands paspoort nergens naartoe kan [...] omdat het land niet erkend is” (NPO, p. 25). Voornoemde elementen tonen aan dat u wel degelijk een burger bent van Somaliland. De regio is eveneens de herkomst- en woonplaats van uw halfzussen, moeder en grootouders (NPO, p. 6, 9). De verankering van uw familie in LA blijkt uit hun clanaffiliatie. Zo behoort uw moeder tot de dominante clanfamilie van de Dhulbahante (NPO, p. 9, 10). U bent in staat de clanlijn van uw moeder te schetsen, maar weet nagenoeg niets af van uw vaders, en dus uw eigen, clan. Dit is echter niet verwonderlijk aangezien u bent opgevoed door uw moeder in LA en minder contact had met uw vader die woonachtig was in Mogadishu (NPO, p. 4-6). Wanneer bevroegd, kan u evenmin veel vertellen over de Somalische hoofdstad (NPO, 15). Toen u, op doorreis naar België, een maand in Mogadishu verbleef, was de regio duidelijk nieuw en onbekend voor u. U viel ziek bij uw aankomst in de stad en wijt dit aan de andere weersomstandigheden: “het weer en water, alles was anders” (NPO, p. 14). Verder herhaalt u meermaals kennis over Mogadishu te ontbreken daar u “nieuw was” (NPO, p. 14-15). Tot slot geeft u bij de afsluiting van het interview aan nooit eerder bij uw vader te hebben gewoond (NPO, p. 25). Het cumuleren van deze elementen leidt duidelijk tot de conclusie dat u afkomstig bent uit Las Anod en geen reële link kunt aantonen met zowel Mogadishu als het geheel van Zuid- en Centraal-Somaliland.

In casu dient dus de veiligheidssituatie in de betwiste gebieden beoordeeld te worden. Uit een grondige analyse van de actuele veiligheidssituatie in Somaliland en Puntland (zie de COI Focus, “Somalië: Veiligheidssituatie in Somaliland en Puntland” van 5 juni 2019, beschikbaar op <https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coifocussomalieveligheidsituatieinsomalilandpntland>

nd20190605.pdf en <https://www.cgvs.be/nl>) blijkt dat verschillende bronnen stellen dat de zelfverklaarde republiek Somaliland en de federale lidstaat Puntland een relatieve vrede en stabiliteit kennen. Zowel Somaliland als Puntland hebben niet de volledige controle over hun territorium. In de betwiste gebieden, met name de regio's Sool, Sanaag, en het district Buuhoodle, komt het hierdoor soms tot een grensconflict tussen de Somalilandse veiligheidsdiensten en deze van Puntland. De veiligheidssituatie in Puntland, Somaliland en de betwiste gebieden wordt voornamelijk beïnvloed door het geweld tussen de Somalilandse en Puntlandse strijdkrachten in de betwiste gebieden, met name in en rond de stad Tukaraq (district Las Anod, regio Sool). De activiteiten van de terreurgroepen Al-Shabaab (AS) en de Islamitische Staat van Irak de Levant in Somalië (ISS) in Puntland hebben een invloed op de stabiliteit van deze federale lidstaat. In de noordelijke regio van Somalië doet zich ook geweld voor door de veiligheidsdiensten, de verschillende clanmilities en onbekende gewapende groeperingen. Als gevolg van dit geweld vallen er soms burgerslachtoffers, soms doelgericht en soms als omstaander, en slaan burgers op de vlucht. Er zijn drie hoofdtypes van geweld in Somaliland, Puntland en de betwiste gebieden: grondoffensieven, aanslagen met explosieven en moorden door middel van vuurwapens. Aanslagen met explosieven worden voornamelijk opgeëist door AS. Schietpartijen en gerichte moorden (met behulp van vuurwapens) zijn toe te schrijven aan clanmilities, veiligheidsdiensten, onbekende gewapende groepen, ISS of aan AS.

Wat de betwiste gebieden betreft, leiden de spanningen tussen Somaliland en Puntland in de regio Sool tot gewapende incidenten. Begin 2018 veroverde Somaliland de stad Tukaraq op Puntland. Ondanks lokale en internationale bemiddelingspogingen zijn er regelmatig opflakkingen van geweld in de loop van 2018. De gevechten verminderen tussen juli 2018 en eind 2018. Tijdens de eerste vier maanden van 2019 worden geen grensincidenten gemeld. Daarnaast hebben er gevechten tussen clans en subclans plaats en dit vooral voor toegang tot water en land.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat het leven of de persoon van burgers in Somaliland, Puntland en de betwiste gebieden actueel niet ernstig bedreigd wordt als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers uit de betwiste gebieden aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980.

Aldus rijst de vraag of u persoonlijke omstandigheden kan inroepen die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in Las Anod in uw hoofde dermate verhogen dat er moet worden aangenomen dat u bij een terugkeer naar uw regio van herkomst een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of persoon. U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Las Anod. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld."

Verzoekster betwist voorgaande analyse van de veiligheidssituatie niet. Deze analyse vindt tevens steun in de meest recente informatie van de COI Focus van Cedoca van 30 juni 2020 (aanvullende nota commissaris-generaal).

De Raad merkt op dat de analyse van de veiligheidssituatie in Somaliland als een geheel moet worden gelezen en dat deze feiten samen gelezen moeten worden met diverse andere, objectieve elementen op basis waarvan geoordeeld wordt dat er actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoekster louter door haar aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van het leven of de persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet.

Hoewel dit de uitzonderlijke situatie betreft waarbij collectieve elementen een belangrijke rol spelen, moet niettemin verzoeksters verzoek om internationale bescherming ook systematisch individueel worden onderzocht en dit in verhouding tot de twee andere in artikel 48/4, § 2, van de Vreemdelingenwet bedoelde situaties.

Voor zover verzoekster zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroept op de aangevoerde asielmotieven en de situatie waarbij rekening wordt gehouden met haar persoonlijke omstandigheden, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen dienaangaande.

Verzoekster voert geen andere elementen aan waaruit blijkt dat zij een hoger risico loopt om slachtoffer te worden van het willekeurig geweld dat in haar regio plaatsvindt.

Verzoekster toont gelet op het voormelde niet aan dat in haar hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar haar land en regio van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a), b), of c), van de Vreemdelingenwet.

2.5. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken en dat de Raad over de grond van het beroep heeft kunnen oordelen. Verzoekster heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2°, van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeven december tweeduizend twintig door:

dhr. S. VAN CAMP,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

S. VAN CAMP